

Voor of tegen Europa? Voor of tegen Wilders? Geen van beide!

Waarom dit artikel?

De aanleiding om dit artikel te schrijven was het ontvangen van een brief via onze e-mail geschreven op de dag van de Europese verkiezingen. In de brief werden een aantal kwesties gesteld als reactie op de campagnes rond de Europese Verkiezingen. De vragen die bij onze contact opkwamen zijn vragen waar niet alleen hij maar ook vele anderen mee zitten. In dit artikel gaan we op een aantal van die vragen, die we zoveel mogelijk gegroepeerd hebben, in en proberen we een antwoord te geven.

Waarom wonnen de PVV en D66 de Europese verkiezingen en de SP niet?

Als je nogmaals naar de cijfers van de verkiezingen kijkt, het is al weer een tijdje geleden, dan is duidelijk dat de PVV van Wilders de grote winnaar was, vertaald naar Tweede Kamer zetels op 26 stuks zou komen, en alleen het CDA voor moest laten gaan. Op de tweede plaats kwam D66, een partij die de verkiezingen van de laatste tien jaar stevast verloor. De grote verliezers waren de drie regeringspartijen, maar ook de SP en de VVD. Al deze partijen verloren, maar met name de PvdA kreeg klappen.

De PVV won, maar niet, ondanks wat er wel gezegd wordt, doordat ze tegen Europa is. De SP is ook tegen Europa, maar verloor fors. Wij denken dat het komt doordat de PVV fel polemiseert en de aandacht trekt, met name rond thema's als de "dreiging van de islam" en de allochtonen. Steeds haalt ze daarmee het nieuws, onlangs nog weer door te eisen dat het kabinet uitrekent "wat die allochtonen Nederland kosten". Waarna de rest van de politiek zogenaamd weer op achterste benen stond, en elkaar verdrong om het voorstel af te wijzen als "niet-solidair". Wilders staat ook niet alleen, in meer landen zijn er vergelijkbare figuren en partijen, zoals Haider en het Vlaams Belang die net als Wilders een rechts-populistische koers varen, en tekeer gaan tegen buitenlanders en moslims. Dit soort kwesties houdt veel mensen bezig, zowel voor als tegenstanders van Wilders. Eerder won in Nederland Pim Fortuyn's LPF al eens op spectaculaire wijze in Tweede Kamer verkiezingen, en wist Rita Verdonk een schare volgelingen op te bouwen. De thema's waar de SP mee kwam "Voor een sociaal Europa" houden de gemoederen veel minder bezig, wat het verlies van de SP verklaart.

Naast de PVV won ook D66 veel stemmen. Wij denken dat dit niet zo zeer door hun pro-Europese standpunt is, voor het grote publiek speelt Europa niet zo, maar door dat zij zich opwerpt als de partij die het meest fanatiek tegen Wilders

rechtspopulisme ingaat. Het is dus niet zo dat er een algemene trend naar rechts is, tijdens de vorige verkiezingen won de linkse SP sterk, en nu de gematigd linkse D66, terwijl de rechtse VVD verloor.

Waarom verloren de regeringspartijen en de VVD?

De regeringspartijen en ook de VVD en de SP verloren allen in meer of mindere mate dat is zeker, met name de PvdA. De vraag is waarom? Niet, omdat ze geen duidelijk standpunt over Europa hebben. Alle partijen hebben er zich over uitgesproken, het CDA, de PvdA, de CU en de VVD zijn gematigd voor Europa, de SP is tegen, en wil een sociaal-Europa als alternatief. Veel waarschijnlijker is dat de kiezer ontevredenheid voelt over het gevoerde kabinetsbeleid, met name over de aanvallen op de levensomstandigheden, en door het wegslijten van illusies over "dat het allemaal wel goed komt als we maar vrouwen hebben in de regering". De VVD en de SP zijn vermoedelijk afgestraft, omdat ze geen alternatief hebben voor het gevoerde regeringsbeleid. Die groeiende onvrede in de maatschappij wordt door de heersende macht zo veel mogelijk gekanaliseerd.

De rechts-populistische polarisatie trekt veel mensen aan die wel ontevreden zijn over de ellende die het kapitalisme brengt, maar die het proletarische perspectief niet zien, en daarom niet verder komen dan proteststemmen. De meesten van hen geloven waarschijnlijk niet dat als Wilders in de regering zal komen alles beter zal worden – Wilders is net als Fortuyn ondanks zijn grote populariteit nauwelijks in staat om serieuze kandidaten te trekken – maar reageren frustratie af door tegen het Haagse Establishment te kiezen. Iedereen die daardoor zich ongemakkelijk of bedreigt voelt komt deze maal daarom bij Pechtold's D66, die gaat het hardst tegen de PVV in.

STAKINGEN IN ENGELAND

De bouwvakkers in het centrum van de strijdbeweging

Men zegt ons elke dag dat we de broeksriem moeten aanhalen, jobverlies aanvaarden, verminderingen slikken van lonen en pensioenen, allemaal voor het welzijn van de nationale economie, om haar te helpen tegen de recessie die zich verdiept. Het idee van het vechten tegen deze onophoudelijke aanvallen botst met de vreselijke angst voor de werkloosheid en de eindeloze campagne in de media die ons zegt dat de strijd niet kan beletten dat onze levens- en werkvoorwaarden verder achteruitgaan.

Maar in de eerste weken van juni gebeurde er iets dat duidelijk aantoonde dat het gewicht van de passiviteit en de angst geen fataliteit is. De arbeiders van de Londense metro hebben gestaakt om 1000 bedreigde banen te verdedigen. De arbeiders van de Post in Londen en in Schotland hebben strijd aangevat tegen ontslagen, verbroken contracten en het schrappen van jobs. En vooral, en op hetzelfde ogenblik, legden 900 bouwvakkers van de raffinaderij in Lindsey het werk neer uit solidariteit met 51 van hun makkers die ontslagen waren. Die strijd stak de lont aan een reeks wilde stakingen uit solidariteit in de grootste bouwplaatsen van de energiesector in Groot-Brittannië, toen Total op 19 juni 640 stakers ontsloeg. Deze strijd toont dat we ons 'lot' niet zomaar moeten slikken.

Het nationalisme tegen de arbeiders en de arbeiders tegen het nationalisme

Begin dit jaar stonden de arbeiders van de Lindsey-raffinaderij midden in een gelijkaardige golf wilde stakingen, naar aanleiding van het ontslag van arbeiders op de site. Die strijd werd in het begin afgeremd door het gewicht van het nationalisme, gesymboliseerd door de slogan 'Engelse jobs voor En-

gelse arbeiders!', en door het verschijnen van de Union Jack (Britse vlag) aan de stakingspiketten. Enkele van de stakende arbeiders zeiden dat men geen buitenlandse arbeiders moest aanwerven terwijl er Engelse arbeiders ontslagen werden. De heersende klasse gebruikte die nationalistische ideeën volop, overdreef hun invloed en stelde het voor alsof deze staking gericht was tegen de Italiaanse en Poolse arbeiders die op de site tewerkgesteld waren. Maar plots, en zeer voorspelbaar, werd er abrupt een einde gemaakt aan de staking, toen span-doeken begonnen te verschijnen die de Portugese en Italiaanse arbeiders opriepen zich bij de strijd aan te sluiten, met de slogan 'Arbeiders van de hele wereld, verenigt u!', terwijl de Poolse bouwvakkers zich bij de wilde stakingen in Plymouth aansloten. In plaats van een langdurig voorbereide nederlaag voor de arbeiders, met groeiende spanningen tussen de arbeiders uit verschillende landen, behielden de arbeiders van Lindsey 101 extra arbeidsplaatsen, de Portugese en Italiaanse arbeiders behielden hun job, ze kregen de verzekering dat niemand ontslagen zou worden en gingen verenigd terug aan het werk.

De nieuwe strijdgolf, die steunde op deze goede dynamiek, brak uit op een basis die van meetaf aan veel duidelijker was: solidariteit met de 51 ontslagen arbeiders. Op hetzelfde ogenblik wierf een andere baas arbeiders aan. De ontslagen arbeiders vernamen via een post-it op hun stempelkaart dat men hen niet meer nodig had! Dat lokte een onmiddellijke reactie uit bij honderden arbeiders, die uit solidariteit het werk neerlegden. De indruk bestond dat deze arbeiders aangepakt werden vanwege de rol die ze gespeeld hadden in de vorige staking. Op 19 juni nam Total, eigenaar van de site, de onver-

(wordt vervolgd op pagina 2)

Moeten we voor of tegen Europa zijn?

Veel mensen die zich politiek trachten te engageren hebben vragen over Europa. Moeten we voor Europa zijn of tegen? Volgens ons is dat geen goede vraag, maar een valse. Het contact die ons schrijft heeft gelijk als hij zegt: "Er zijn mensen die Europa zo kapitalistisch vinden en daarom zijn ze tegen Europa, dan kun je net zo goed tegen Nederland zijn, want dat is net zo kapitalistisch".

Elders schrijft hij over een verkiezingsdebat dat hij op TV zag: "De ene partij was tegen de komst van Polen, de ander juist voor, maar beide met hetzelfde argument: omdat het beter is voor Nederland". We zijn het daar helemaal mee eens. In ons antwoord aan hem schreven we: "Allereerst over de keuze

(wordt vervolgd op pagina 2)

In dit nummer

● Dertig jaar geleden	
Het belang van de Rotterdamse havenstaking	3
● Crisis en aanvallen in Nederland	3
● Iran	
De arbeidersklasse moet vechten voor haar eigen belangen	4
● 18e congres van de IKS	
Een stap voorwaarts in de hergroepering van de internationalistische krachten	5
● Ontmoetings- en discussiedag in Antwerpen	6
● Darwinjaar	
Het 'Sociaal-Darwinisme', een reactionaire ideologie van het kapitaal	8

VOOR OF TEGEN EUROPA? VOOR OF TEGEN WILDERS? GEEN VAN BEIDE!

Waarom komt Wilders iedere keer zo prominent in het nieuws?

voor of tegen Europa. Dit is een valse keuze, want zowel een keuze voor Europa als een keuze voor Nederland is een keuze voor het kapitalisme, voor de uitbuiting, voor de toenemende ellende, voor een vooruitzicht zonder perspectief. De keuze voor Nederland is een keuze voor de verdediging van de nationale economie, voor die van de nationale belangen zonder enige vorm van gestructureerd overleg en samenwerking met de landen die Nederland omringen. De keuze voor Europa is de keuze van de verdediging van de nationale belangen van Nederland binnen het kader van een systematische en georganiseerde samenspraak op Europees niveau. En om nog enigszins het hoofd te bieden aan de groeiende chaos op allerlei terreinen, een chaos die het gevolg is van de toenemende ontbinding van het kapitalisme, heeft de Nederlandse bourgeoisie geen andere optie dan zich te schikken in de dictaten van de grootmachten binnen Europa. In die zin maakt het, uit oogpunt van de arbeidersklasse helemaal niets uit (...), of je stemt voor meer of minder Europa. Want in beide gevallen staan de belangen van het kapitaal voorop, de belangen van de nationale staat (...) de levensvoorwaarden van de arbeidersklasse worden daaraan opgeofferd. Het is een illusie om te denken dat er binnen het kapitalisme zoiets zou bestaan als het kleinste kwaad. Fundamenteel is er geen verschil tussen een pro-Europese of een anti-Europese partij. Net zoals, vanuit het oogpunt van de arbeidersklasse, ook geen fundamenteel verschil is tussen een rechtse of een linkse partij."

Kunnen we het onrecht in Nederland en de wereld bestrijden middels meer democratie?

Veel mensen maken zich zorgen over het lot van de vluchtelingen waarvan er als gevolg van oorlog, crisis en ontbinding steeds meer komen, en willen de grenzen voor hen openen. Anderen maken er zich zorgen over dat we door die vluchtelingen als het ware overlopen worden, en willen de grenzen dicht houden. Revolutionairen staan op het standpunt dat de vluchtelingenstromen het gevolg zijn van het compleet ontsporen van het kapitalistische systeem, dat dit systeem niet te repareren is, er binnen dit systeem geen oplossing is voor het probleem van de vluchtelingen (en de talloze andere problemen). Maar ook dat het kapitalisme in zijn geheel overwonnen moet worden, niet stapje voor stapje hervormd kan worden, maar revolutionair overwonnen moet worden.

De heersende klasse, de bourgeoisie zal dit nooit toegeven. In ons antwoord schreven we onder meer: "Het is duidelijk dat de bourgeoisie er belang bij heeft om de kwestie van de ontbinding (en de massale toestroom van vluchtelingen) uit te spelen tegen de arbeidersklasse. Het is een van de beste manieren om de arbeiders en de rest van de niet-uitbuitende bevolking achter de staat te mobiliseren. Vandaar dat de PVV (Wilders) alle ruimte heeft gekregen om zijn campagne uit te spelen." Deze campagne bestond uit het polariseren rond de thema's: "islamieten, allochtonen en vluchtelingen. "De angst onder de bevolking voor een massale toevlucht van vreemdelingen, niet alleen vanuit de landen van het voormalig Oostblok, maar ook uit de landen van Noord-Afrika, is er in de afgelopen jaren niet minder op geworden. Het is duidelijk dat deze kwestie de mensen heel erg bezigt houdt."

Zowel Wilders als zijn tegenstanders stellen op geen enkele wijze het kapitalisme en haar politieke kant, de burgerlijke democratie, in vraag. De tegenstanders van Wilders noemen hem "racistisch en ondemocratisch". Maar Wilders, net als andere populist, zoals Verdonk en Fortuyn, stelt dat hij eigenlijk democratischer is dan de "pluche-achterkamer-politici", omdat hij wel naar de mensen luistert en zij niet. De problemen die door de populist en hun tegenstanders aan de orde worden gesteld zijn reëel genoeg, maar de oplossingen die beide kanten naar voren worden gebracht zijn dat in het geheel niet. Het probleem van de vluchtelingen kan niet binnen het kader van de nationale staten en de kapitalistische economie overwonnen worden. Maar daarom wordt er ook niet zo veel krakeel gemaakt rondom de kwestie van de vluchtelingen. Het is een voortdurende campagne, waarvan het uiteindelijk doel is de bevolking achter de staat te mobiliseren. Daarnaast dient de campagne op dit moment ook een meer actueel doel.

STAKINGEN IN ENGELAND

wachte maatregel 640 stakers te ontslaan. Er waren al solidariteitsstakingen geweest in andere fabrieken, maar bij de aankondiging van de nieuwe ontslagen braken over het hele land stakingen uit. "Ongeveer 1200 woedende arbeiders verzamelden gisteren aan de belangrijkste ingangen en droegen borden waarop de hebzuchtige patroons aangeklaagd werden. Arbeiders van de elektriciteitscentrales, de raffinaderijen, de fabrieken in Cheshire, Yorkshire, Nottinghamshire, Oxfordshire, Zuid-Wales en de Teeside legden het werk neer om hun solidariteit te tonen." (The Independent, 20-6-09) The Times rapporteerde "dat er tekenen waren dat de staking zich uitbreidde naar de nucleaire industrie, want EDF Energy zei dat contractuele arbeiders van de reactor in Hickley Point in Somerset het werk hadden neergelegd."

De rechte kranten The Times en The Daily Telegraph die meestal volop dergelijke nationalistische gevoelens uitspelen, maakten er dit keer geen melding van en concentreerden zich veeleer op de actie die Total opgestart had en het gevaar dat de strijd zich zou uitbreiden. De heersende klasse maakt zich bijzonder bezorgd over deze strijd, juist omdat ze die niet zo gemakkelijk kan afleiden in een nationalistische campagne. Zij vreest dat de strijd zou kunnen uitbreiden naar de gehele bouwsector en zelfs daarbuiten. De arbeiders kunnen zien dat als Total erin slaagt stakende arbeiders te ontslaan, zij daarin door andere patroons gevolgd zullen worden. De kwestie van de staking is duidelijk gesteld als een klassekwestie, die alle arbeiders aanbelangt.

De visie op solidariteit met buitenlandse arbeiders bevestigt het evidente klassekarakter van deze strijd. Zoals een ontslagen arbeider het duidelijk zegt: "Total zal zich binnenkort rekenschap geven van het feit dat ze een monster losgelaten hebben. Schandalig dat zoiets gebeurt zonder enig overleg. Het is onwettelijk en ik word er ziek van. Als ze (Total) hier mee wegraken, dan zal de rest van de industrie ineenzakken en moeten afslanken. De arbeiders zullen uitgedund worden en de ongeschoolde buitenlandse arbeiders zullen aan lagere lonen aangeworven worden, als vuil behandeld en weggestuurd zodra het werk klaar is. Er bestaat een grote kans dat de elektriciteit tengevolge hiervan afgesloten zal worden. We kunnen niet passief blijven toezien hoe arbeiders als vuile kleren weggegooid worden" (The Independent, 20-6-09).

De verontwaardiging van de arbeiders is die van heel de arbeidersklasse. Niet allen omwille van wat Total doet, maar omwille van alle aanvallen die ze ondergaan of zien gebeuren. Miljoenen arbeiders worden vandaag weggeworpen als waren ze afval van de heersende klasse. De bazen verwachten dat de arbeiders de loondalingen aanvaardden, dat ze zelfs gratis zouden werken en nog tevreden blijven! Het misprijzen dat Total tentoonspreidt is dat van de hele bourgeoisie.

De noodzaak van een gemeenschappelijke strijd

Wat er ook gebeurt in de komende dagen, deze strijd heeft al aangetoond dat de arbeiders de aanvallen zomaar moeten slikken, dat ze verzet kunnen bieden. Meer dan dat: ze hebben gezien dat de enige manier om zichzelf te verdedigen erin bestaat elkaar te verdedigen. Voor de tweede keer dit jaar hebben we wilde solidariteitsstakingen gezien. Sommige verslagen zeggen dat de stakers in Lindsey vliegende piketten naar Wales en Schotland gestuurd hebben. Er zijn bouwerven over het hele land, en vooral in Londen waar de bouwerven van de Olympische Spelen talloze arbeiders van vele nationaliteiten bijeenbrengen. Delegaties naar die erven sturen om tot solidaire actie op te roepen zou een nog duidelijker boodschap brengen dat het om een kwestie gaat die de toekomst van alle arbeiders aangaat, waar ze ook vandaan komen. De arbeiders van de post en de metro in Londen proberen zich ook tegen gelijkaardige aanvallen te verdedigen en hebben er belang bij een gemeenschappelijk front te vormen.

De oude slogan van de arbeidersbeweging – arbeiders van de hele wereld, verenigt u! – wordt door de bazen vaak in het belachelijke getrokken omdat zij niet verder kunnen zien dan hun nationale belangen. Maar de wereldcrisis van hun systeem maakt steeds duidelijker dat de arbeiders overal dezelfde belangen hebben: ze moeten proberen zich te verenigen om hun levensvoorwaarden te verdedigen en het perspectief voorop te stellen van een ander soort maatschappij, gebaseerd op wereldwijde solidariteit en samenwerking ■

DETTIG JAAR GELEDEN

Het belang van de Rotterdamse havenstaking

Het is nu precies 30 jaar geleden dat er in de Rotterdamse haven een belangrijke staking plaatsvond. De grootste kracht van die staking was de (zelfstandige) organisatie van de strijd door de arbeiders zelf, zoals die tot uitdrukking kwam in

- dagelijkse algemene vergaderingen, waaraan iedere dag enkele duizenden stakers deelnamen;
- een gekozen stakingscomité dat iedere dag verantwoording aflegde (van haar activiteiten) en ieder moment afzetbaar was;
- dweilploegen die naar andere bedrijven trokken om de arbeiders daar tot staken te bewegen;
- stakingsposten, bij de ingang van de bedrijven om in discussie te gaan met arbeiders die (bleven) aarzelen.

De dokwerkers in de Rotterdamse haven in 1979 hebben ons getoond welk een kracht er kan uitgaan van een strijd die door de arbeiders in eigen hand genomen en zelfstandig geleid wordt. Dat is de belangrijkste ervaring die in de staking aldaar opgedaan werd en werd toegevoegd aan de strijd van de internationale arbeidersklasse.

Natuurlijk kent iedere staking ook haar zwakheden, en die in Rotterdam 1979 maakte daarop geen uitzondering. De belangrijkste zwakte was wel de illusie binnen de arbeidersklasse van dat moment (anno 1979) dat een strijd zich vooral binnen de sector afspeelde en ook binnen die grenzen uitgevochten moest worden. Met andere woorden: dat het in eerste instantie een strijd was gericht tegen de havenbaronnen en het havenkapitaal en niet zozeer tegen het kapitalisme en de burgerlijke staat. Toen de noodzaak van uitbreiding van de strijd zich stelde, werd dan ook voornamelijk gedacht aan andere sectoren in de Rotterdamse haven (container, petrochemie) en aan andere havens aan de Noordzee.

Dat idee bestond echter niet alleen binnen de klasse, maar heerste toentertijd ook nog op ruime schaal binnen de revolutionaire organisaties van het proletariaat. Wat de IKS betreft, is er nagenoeg geen artikel van uit die tijd te vinden dat niet ergens de noodzaak aanstipt tot uitbreiding naar andere bedrijven in Rotterdam en naar havens elders aan de Noordzee.

Ook het hiernavolgende artikel, dat overgenomen is uit *Weltrevolution* nr. 1 (december 1979), huldigt die opvatting als het schrift: *“Bovenal was echter beslissend dat de Rotterdamse havenarbeiders hun eigen haven niet konden afsluiten.”* In deze zinsnede wordt namelijk uitgegaan van de gedachte dat havenstakers eerst alle arbeiders in de Rotterdamse haven tot staking moeten weten te bewegen voordat de strijd een succes zou kunnen worden. Daarnaast bestond er ook nog een ander idee binnen de IKS, namelijk dat de staking met name uitgebreid moest worden naar andere havens aan de Noordzee om te voorkomen dat de schepen daar gelost zouden gaan worden. Beide opvattingen gaan uit van de gedachte dat de ondernemers in de haven economisch onder druk gezet moeten worden om de staking tot een succes te maken. Ze moeten het met andere woorden in hun portemonnee voelen om uiteindelijk overstag te gaan en te bezwijken onder de druk die door de staking op hen wordt uitgeoefend.

Dat is een politieke opvatting die we in de periode daarna hebben moeten corrigeren. Want we leerden dat de oproep tot uitbreiding van de strijd naar andere havens en naar andere bedrijven in de haven, de gedachte kon doen postvatten binnen de arbeidersklasse dat deze strijd op de eerste plaats een havenstrijd was en geen uitdrukking van de internationale strijd van de arbeidersklasse. We leerden eveneens dat een oproep tot het lamleggen van iedere bedrijfsactiviteit, in welke haven dan ook, het idee versterkt dat de strijd van

de klasse een voornamelijk economische strijd is en niet op de eerste plaats een politieke strijd.

De staking in Polen, die een jaar later plaatsvond, maakte duidelijk welk een reusachtige dynamiek er kan uitgaan van een staking die zich niets aantrekt van de sectorielle grenzen en de arbeiders van alle bedrijfstakken verenigt in één enkele strijdbeweging. Belangrijk is te memoreren dat het Rotterdam was, die daarvoor mede de weg heeft gewezen!

Lessen trekken uit de staking van de Rotterdamse havenarbeiders

Sinds de grote staking in de haven van Rotterdam zijn er drie maanden verstreken. De arbeiders namen het werk na een maand weer op, echter zonder hun eisen, zoals 30 en later 50 gulden in de week meer, pensionering op 60-jarige leeftijd en meer vrije dagen ingewilligd te krijgen. De staking was door de gebundelde krachten van de vakbonden en politie gebroken, nadat zij blootgesteld was aan dreigingen van de rechtbank en laster van de media.

De staking is ten einde. Het gaat er nu om lering te trekken uit deze belangrijke ervaring. Want het is niet onze taak de strijd van onze klasse te verheerlijken noch haar nederlagen te betreuren. We moeten leren van de gebeurtenissen, zodat we de volgende keer een nog betere strijd kunnen voeren. Met de geringe krachten, die ons momenteel ter beschikking staan, zetten we ons er voor in dat de gehele klasse gebruik kan maken van zowel deze als van iedere andere belangrijke actie van de klasse. Waar de klasse zowel in Duitsland als in Nederland dus gebruik van kan maken. Deze internationalisering van de strijdervaringen, die momenteel door de leugens en het doodzwingen door de vakbonden en door links tegenoverwerkt wordt, is een noodzakelijke voorwaarde voor de versterking van onze strijd tegen de wereldwijde aanvallen van het kapitaal.

De toestand waarmee de arbeiders in Holland geconfronteerd worden, treft men ook hier (in Duitsland) aan. De christen-democratische regering van Van Agt is vastbesloten het loon van de arbeiders te matigen om op die manier de Nederlandse producten een betere concurrentiepositie te verschaffen op een krimpende wereldmarkt. De sociaaldemocratische vakbonden tekenen daartegen protest aan. Maar in werkelijkheid proberen ze de loonsverlaging zelf, en met alle middelen, door te voeren. Ze waren woedend toen de havenarbeiders de welbekende vruchten van “harde onderhandelingen” tussen de vakbonden en de ondernemers (een “loonsverhoging” van 4 gulden per week) afwezen. Het aanbod lag inderdaad ruim onder de stijging van de prijzen. Niet alleen de dokwerkers, maar ook de sleepers, die kort daarvoor een “bevoorrechte” nieuwe cao hadden afgesloten, gingen ook in staking. Alles bij elkaar namen er ongeveer 12.000 arbeiders er aan deel.

De stakers kregen geen cent van de Vervoersbond. Ook kregen ze niets van de bejubelde Hollandse welvaartsstaat. De rechtbank had de staking voor onwettig verklaard en de stakers gedreigd met gepeperde geldstraffen. De arbeiders namen de strijd zelf in handen. Er vonden iedere dag algemene vergaderingen plaats, waaraan gemiddeld 4000 arbeiders deelnamen. Een stakingscomité, dat samengesteld was uit afgevaardigden van de bedrijven en dat verantwoordelijkheid moest afleggen tegenover de algemene vergadering zorgde voor de centralisatie en coördinatie van de strijd. In de eerste dagen van de staking waren er 2000 mannen die deelnamen aan het posten bij de bedrijven. Zulke stakingsposten heeft men in Nederland lange tijd niet meer gezien. Er werden ook campagnes gestart om de bevolking over de strijd te informeren en financiële ondersteuning te bewerkstelligen. Er werden delegaties naar de Amsterdamse haven gestuurd, waarbij daar aansluitend ook twee keer het werk werd neergelegd. Bovendien waren er elders sporadische solidariteitsacties, zoals in de Gronings bedrijf en van de havenarbeiders van Gotenburg in Zweden. Er ging ook een delegatie naar de arbeiders in de petrochemie en naar de arbeiders in de oliehaven in Rotterdam. Maar bij het reusachtige bedrijf van Shell kwam het pas tot staking, toen de havenstaking voorbij was. De arbeiders hielden bovendien het gebouw van de Vervoersbond een tijdlang bezet om de uitbetaling van stakingsgeld af te dwingen. Ze eisten dus hun zwaar verdiende geld terug dat ze aan de vakbond hadden afgegeven. Maar de vakbond bleef op “haar” geldbuidel zitten, want ze vreesde dat een overwinning voor de havenarbeiders zou leiden tot een loonexplosie in heel Holland.

Aan het einde van de derde stakingsweek verloor de strijd aan kracht vanwege het voortdurende isolement van de staking en toenemende kritieke financiële situatie van de stakers. De schepen, die bestemd waren voor Rotterdam, konden meestal in andere havens gelost worden. In Hamburg en Bremen zweeg de vakbond over de staking en hield de haven open. Maar zelfs in de traditioneel militante haven van Antwerpen konden de schepen, die voor Rotterdam bestemd waren, gelost worden.

Tijdens de staking heeft de IKS in al haar tussenkomsten de dringende noodzaak naar voren gebracht om het isolement te doorbreken, dat door de vakbonden versterkt werd. Door middel van onze pers en pamfletten, maar ook door discussies met de stakers bij het stakingscomité, in de algemene vergaderingen en bij de stakingsposten hebben we de kameraden opgeroepen alle noodzakelijke stappen te zetten, om andere arbeiders in de staking te betrekken. In dit kader hebben we, door middel van pamfletten die verspreid werden in de haven Amsterdam, Antwerpen en Zeebrugge, voorgesteld om solidariteitsacties te organiseren en een delegatie te sturen naar de vergadering in Rotterdam.

Bovenal was echter beslissend dat de Rotterdamse havenarbeiders hun eigen haven niet konden afsluiten. Omdat ze dit niet gedaan hebben, was het nauwelijks te verwachten dat andere arbeiders hun staking serieus zouden nemen. Inderdaad ging het containerverkeer gewoon door en bleef de oliehaven open. (Deze arbeiders hebben andere cao's, zijn deels in andere vakbonden georganiseerd, enzovoort. De structuur van de vakbondsonderhandelingen scheidt de arbeiders van elkaar.)

Tegen de achtergrond van deze situatie werd daarop besloten dat er op 19 september een massadelegatie naar de containerhaven moest gaan, om ook deze arbeiders tot staking te bewegen. De ME greep direct in en sloeg de havenarbeiders onbarmhartig in elkaar. Op dezelfde dag bood de sociaaldemocratische vakbond FNV haar leden een eenmalige uitbetaling van 550 gulden aan, die gold voor iedereen die een verklaring wilde ondertekenen, waarin ze zichzelf verplichtten weer aan het werk te gaan. Dus geconfronteerd met de gebundelde krachten van de vakbond, de politie en de rechtbank - het gehele arsenaal van de staat - en met 't oog op het onveranderde isolement van de staking, besloten de arbeiders op de daaropvolgende zaterdag in de algemene vergadering de staking te beëindigen.

(wordt vervolgd op pagina 4)

Crisis en aanvallen in Nederland

Op het moment dat deze tekst wordt geschreven (12 september) zijn de details van de regeringsplannen nog niet bekend. Maar het is zonneklaar dat de crisis de Nederlandse economie zeer hard treft, wat de bourgeoisie er toe brengt om de levensomstandigheden van de bevolking hard aan te pakken. Reeds hebben vele bedrijven mensen ontslagen. Vrijwel dagelijks kan men in de media horen dat er mensen uit moeten. Een record aantal kleine bedrijven ging failliet, velen hebben het zeer moeilijk waardoor duizenden mensen op straat zijn komen te staan. Maar ook grote bedrijven gooien mensen op straat, met duizenden tegelijk, zoals bij KLM, ABN-AMRO en TNT, etc. Het laatste bedrijf kondigde aan dat 11.000 van de 23.000 mensen weg moeten. Menig bedrijf gaat zo ver om de nog-werkenden te chanteren met banenverlies. Zo trachtte de V&D-directie de uit onderhandelde loonsverhoging van 3,3% terug te draaien, zogenaamd om 550 ontslagen te voorkomen, maar de arbeiders kwamen in verzet en het bedrijf moest bakzeil halen. De TNT-directie kwam met het volgende: accepteer een loondaling van 5 tot 15% of er vallen duizenden ontslagen. Zo probeert men de arbeiders een schuld gevoel op te dringen: omdat ze zo egoïstisch zijn, de broekriem niet willen aanhalen, moeten er ontslagen vallen. Ondanks dat de bonden wel oren hebben naar zulke voorstellen, ze stelden ze zelf aan Corus voor de looneisen te matigen tegen werkgarantie, gingen de arbeiders niet in dit verdeel-en-heers spel mee, ze wezen de loondaling af. Ondanks het feit dat een deel van de werkloosheid wordt verhol door een vrij massaal gebruik van de deeltijd-WW-regeling,

loopt de werkloosheid snel op. Het CBS, het CPB en DNB melden allen dat de werkloosheid tot 675.000-730.000 zal stijgen, een absoluut record. Naast dat er ontslagen vallen wordt de bevolking ook getroffen door bezuinigingen van de regering: op de AWBZ, kinderopvang, sociale uitkeringen, de zorg, onderwijs, de Wajong, etc. Maar Donner maakte duidelijk dat de deeltijd-WW-regeling helemaal moet worden betaald door bezuinigingen op andere uitkeringen, zoals de WAO en de bijstand. Zo worden uitkeringstrekkers tegen elkaar en tegen nog werkenden uitgespeeld. Maar de allerhardste aanval door de regering Balkenende is die op de pensioenen. Een verhoging van de AOW-en-pensioenleeftijd van 65 naar 67 jaar is vrijwel onafwendbaar, maar 68 en 70 jaar wordt ook al genoemd. Prepensioen en VUT waren al tot iets uit het verleden geworden. Daarnaast gaan de pensioenpremies omhoog en wordt er niet-geïndexeerd, er wordt zelfs al gesproken over een verlaging van de uitkeringen. De FNV strибbelt zogenaamd nog tegen, mag in de SER met alternatieven komen, maar het CNV is openlijk voor de regeringsplannen. De CNV-Jongeren komen zelfs in actie voor de verhoging van de pensioenleeftijd, de FNV er tegen. Ouderen en jongeren worden in dit vakbonds'debat' als egoïstisch en onsolidair neergezet = tegen elkaar uitgespeeld. In een kort artikel kunnen we natuurlijk niet uitgebreid op alle actuele kwesties ingaan. Daarom zullen we er op terugkomen op onze website <http://nl.internationalism.org>. Duidelijk is: er staat ons nog heel wat te wachten.

IRAN

De arbeidersklasse moet vechten voor haar eigen belangen

Het resultaat van de Iranese presidentsverkiezingen van 12 juni heeft een storm van protesten ontlokend waarbij rond de 2 miljoen mensen de straat opgingen.

Na de bedreigingen, de aanhoudingen, de slagen en de martelingen zijn de straatprotesten overgegaan tot nachtelijk protest op de daken waarbij geschreeuwd werd 'Dood aan de dictator' and 'Allah is Groter'. Er is sedert 1979, toen de Sjah verplicht werd het land te verlaten, nooit zo'n groot protest geweest dat de groeiende ontevredenheid van het volk met het Islamitisch regime aan de oppervlakte bracht.

Het niveau van de onderdrukking vertelt ons veel. Het regime zag af van het aanvallen van de eerste en grootste protesten. Zelf ontstaan ten tijde van de protesten en stakingen die het bewind van de Sjah ondermijnden, waren de heersers van de Islamitische Republiek zich terdege bewust van het gevaar van het maken van martelaren bij de betogers. Maar de week daarop uitte de Opperste Leider, Ayatollah Khomeini, bedreigingen tegen de betogingen bij het vrijdaggebed. En dit werd gevolgd door dodelijke aanvallen op de protesteerders door verschillende repressiekrachten, de Basiji milities, de Revolutionaire Wachters, de elite van oproerpolitie en scherpschutters (de dood van Neda Agha Soltan, bleek het werk te zijn van zo een scherpschutter). Er zijn honderden zoniet duizenden aanhoudingen geweest, en het hele land is elektronisch geïsoleerd geworden – geen e-mail of tekst kon binnen of buiten. Nu is er een walgelijke campagne op gang gekomen om burgers er toe aan te zetten om inlichtingen te geven over hun burens, vrienden, broers, zussen... over om het even wie aan betogingen zou hebben deelgenomen. Het vraagt echt moed om zelfs maar een zweem van oppositie te tonen in Iran.

Verdeeldheid in het regime

Het regime heeft zich niet alleen gekeerd tegen de gewone betogers, maar heeft ook de rivaliserende presidentskandidaat Mousawi bedreigd door hem er voor te waarschuwen om het protest niet aan te moedigen, en het heeft ook voor korte tijd de kinderen aangehouden van Rafsanjani, de vroegere president die bekend stond als de handlanger van Khomeini in 1979. Kortom er heerst diepe verdeeldheid binnen de Iranese heersende klasse. De hervormers drijven nu op de golf van het volksprotest, maar dat zijn de voorstanders van de harde lijn van 1980 en doorwinterd in de Islamitische Republiek. Zij hebben de bevolking in het algemeen of de arbeidersklasse in het bij-

zonder niets te bieden behalve nog meer van dezelfde kapitalistische uitbuiting. Maar zij denken duidelijk dat zij iets te bieden hebben aan het Iranese kapitalisme. Alhoewel Rafsanjani zijn mond gehouden heeft, "steunt hij een grotere opening naar het Westen, door het privatiseren van delen van de economie en het verlenen van meer macht aan de verkozen instellingen", volgens de *International Herald Tribune* van 23.6.09, en probeert hij een compromis uit te werken binnen de heersende klasse, wat deel uitmaakt van zijn rol in de Raad van Toezicht.

Ondertussen is het zo dat als Mousawi stelt dat "protesteren tegen leugens en fraude jullie recht is", hij geen eenmansgevecht aan het leveren is, maar bewijst hij de hele Iranese bourgeoisie een dienst. Aangezien zij niet zo een openlijke uiting van ontevredenheid in het land gewenst hebben, probeert Mousawi het te richten op het verkiezingsresultaat en kiest hij dus een kamp in de verdeeldheid van de heersende elite, die in een volkomen doodlopend straatje zit.

Waar is de arbeidersklasse?

De repressie heeft geen einde gemaakt aan de ontevredenheid, zelfs al zijn de massale straatbetogingen voorlopig beëindigd. Hoe dan ook, zonder een betekenisvol verzet van de arbeidersklasse zal het niet mogelijk zijn om een doeltreffend verzet op te bouwen tegen de repressie. De militante Iran Khodro autofabriek ging in staking tegen de repressie – die deze arbeiders zelf ervaren hebben tijdens hun eigen strijd. Een vakbondsverklaring van de Vakbond van de Arbeiders van Iran and de Vahed Bus Maatschappij uit de Voorsteden, die geen enkele van de kandidaten steunt, maar wel de protesten, zou een hint kunnen geven omtrent de gemoedsstemming onder de arbeiders – tegen de repressie, maar kritisch tegenover de beide fracties van de heersende klasse, maar met illusies in de democratie. Ondanks dit en de algemene staking van 26 juni, hebben de arbeiders in deze gebeurtenis over het algemeen geen rol gespeeld als klasse, alhoewel zij er ongetwijfeld individueel bij betrokken waren.

Wij mogen de rol niet vergeten die de klassenstrijd heeft gespeeld 30 jaar geleden. Stakingen, in het bijzonder in de petroleuminindustrie, ondermijnden de bekwaamheid van de Sjah om nog te regeren: "De 'Volksbeweging' die bijna alle lagen van de Iranese maatschappij omvatte, raakte uitgeput, ondanks de massamobilisaties. Het was de opleving van de arbeidersstrijd in Iran vanaf oktober '78, in het bijzonder in de olie-

sector, die niet alleen het oproer weer aanwakkerde, maar die het nationaal kapitaal voor problemen stelde die praktisch onoplosbaar waren, zolang er geen opvolging was voor de oude machthebbers. Terwijl de repressie de middenstanders, de studenten en de werklozen kon doen terugdeinzen bleek ze volkomen machteloos om het land uit de economische verlamming te halen, die door de arbeidersstakingen werd veroorzaakte. Zelfs in de landen waar zij numeriek zwak staat, is de arbeidersklasse door de centrale plaats die zij inneemt in de kapitalistische productie een van de essentiële krachten van de maatschappij" (IKS verklaring van 17.2.1979, herdrukt in *Wereldrevolutie* 117). Deze stakingsbeweging, was niet een louter Iranese gebeurtenis maar vormde vooral een belangrijk hoofdstuk van een internationale stakingsbeweging, waartoe ook de 'winter van ontevredenheid' in Groot-Brittannië behoorde, de havenarbeiders strijd in Rotterdam, de stakingen in de staal in Frankrijk, die allemaal culmineerden in de massastaking in Polen in 1980.

Wij twijfelen er niet aan dat de arbeidersklasse in Iran zal deelnemen aan de huidige ontwikkeling van de internationale klassenstrijd samen met haar klassebroeders uit Egypte, Dubai, Bangladesh en China, evenals in Europa en Amerika. Wanneer zij dat zal doen op een klasse-basis, voor haar eigen belangen, zal zij een werkelijk perspectief kunnen bieden aan de volkswoede, die zo overduidelijk geweest is in de voorbije weken. Het perspectief dat is vereist is dat men niet enkel moet verlost geraken van de huidige Iranese president of van het islamitisch regime, maar van het hele kapitalistische systeem ■

Alex / 4.7.2009

XVIII CONGRES

blijven er zwakheden voortleven die moeten overstegen worden:

"De balans van de activiteiten van de twee laatste jaren toont de politieke vitaliteit van de IKS aan, haar capaciteit om aan te sluiten bij de historische context, om zich open te stellen, om een actieve factor te zijn in de ontwikkeling van het klassebewustzijn, haar wil om zich te investeren in initiatieven van samenwerking met andere revolutionaire krachten. (...) Op het vlak van het interne leven de organisatie is de balans ook positief, ondanks de werkelijke moeilijkheden die er blijven bestaan in de eerste plaats op het vlak van het organisatorisch weefsel en, in mindere mate, op het vlak van de centralisering" (Activiteitenresolutie van de IKS)

Om deze moeilijkheden te overstijgen heeft het congres eveneens de discussie op de dagorde geplaatst van een meer algemene tekst over het vraagstuk van de centralisering. Deze discussie, die zeer nuttig was voor het bevestigen en verfijnen van de communistische opvattingen over dit vraagstuk bij de 'oude garde' van onze organisatie, bleek vooral bijzonder belangrijk voor de nieuwe kameraden en de nieuwe secties die onlangs in de IKS geïntegreerd zijn. Inderdaad, een opvallend kenmerk van het 18^e congres en door alle 'oudere' kameraden met een zekere verrassing waargenomen, was de aanwezigheid van een groot aantal 'nieuwe gezichten', waarbij de jongere generatie in belangrijke mate vertegenwoordigd was.

Het enthousiasme voor de toekomst

Deze belangrijke aanwezigheid van jonge deelnemers op het congres is een belangrijke factor geweest voor het dynamisme en het enthousiasme dat zijn werkzaamheden heeft doordrongen. In tegenstelling tot de burgerlijke media, cultiveert de IKS niet de 'jongerencultuur', maar de komst van een nieuwe generatie militanten in de schoot van onze organisatie is van het grootste belang voor het perspectief van de proletarische revolutie. Enerzijds zijn zij, net zoals voor ijsbergen, de 'zichtbare spits' van een proces van diepgaande bewustwording die aan de gang is in de schoot van de arbeidersklasse op wereldvlak. Anderzijds schept het de voorwaarden voor een aflossing van de communistische krachten. Zelfs al behouden de 'oude' militanten van de IKS al hun overtuiging en hun inzet, dan is het aan de nieuwe generatie om een beslissende bijdrage te leveren aan de komende revolutionaire strijd van het proletariaat ■

IKS / 05.07.2009

vervolg van p. 3

ROTTERDAMSE HAVENSTAKING

Met de Rotterdamse staking duiken de strijdmiddelen van het proletariaat op die karakteristiek zijn voor de huidige periode: algemene vergaderingen, stakingscomités, zwaarbezette stakingsposten. Deze capaciteit van de klasse, zich zelfstandig te organiseren, eisen te formuleren om de bezuinigingspolitiek van de bourgeoisie te doorakruisen, laat zien dat de klasse tegenwoordig weet hoe ze moet strijden en hoe ze voortaan verzet zal bieden. En dit vindt plaats ondanks de harde taal van de sociaaldemocratische PvdA en ondanks de evenzeer, sinds kort, geradicaliseerde taal van de vakbond. Maar juist op dit moment, als de huichelarij van de vakbonden en de sociaaldemocraten - deze belangrijkste vijanden van de arbeidersklasse - doorzien werden, kon alleen het naakte geweld van de staat de staking breken. Omdat de arbeiders niet in staat waren om de politie te confronteren, was de staking tot mislukken gedoemd. Maar juist in Holland, waar de democratische façade nog betrekkelijk overtuigend werkt, zal het besef dat de staat een tegen de klasse gericht geweldsorgaan is, een lang en pijnlijk leerproces vereisen.

Dat de arbeiders het belang hebben begrepen van de uitbreiding van de staking, wordt aangetoond door zowel het werk van de algemene vergadering en van het stakingscomité, als de regelmatige uitgave van een informatiebulletin. Er is, door middel van delegaties of de verspreiding van pamfletten (zoals in de havens van Antwerpen en Hamburg) geprobeerd om arbeiders van andere bedrijfstakken, maar ook havenarbeiders in het buitenland in de strijd te betrekken. In de enorme Rotterdamse haven zelf zijn dweilploegen geformeed, die voortdurend door het havengebied trokken om de verschillende bedrijven voor de staking te winnen, en om het goedertransport te verhinderen middels "vliegende stakingsposten" en het opwerpen van barricaden. Niet alleen het isoleren van de staking, maar ook de noodzaak om de minder strijdbare arbeiders, via het sturen van delegaties, opnieuw zo aan te moedigen dat ze aan de staking blijven deelnemen, bewijst hoe moeilijk het is een uitbreiding van de staking te bewerkstelligen. De langzame ontwikkeling van de crisis in zulke landen (als Nederland), de gebrekkige strijdervaring van de Hollandse arbeidersklasse, maar ook de sabotage door de vakbon-

den en door links, die de uitbreiding van de staking met alle middelen verhinderd hebben, en daar waar de solidariteit werkelijk bestond, haar snel weer hebben begraven, bepalen de toestand voortaan weer.

Alleen door de ervaringen van zulke gevechten kunnen deze moeilijkheden overwonnen worden. In de loop van de staking zijn de arbeiders te weten gekomen, dat de leiding van de haven helemaal aan het begin van de strijd bereid was, de geëiste loonsverhoging te betalen. Maar het Verbond van Nederlandse Ondernemers verhinderde dat, daar de bourgeoisie in Holland niet bereid was zulke loonsverhogingen in heel Nederland te verteren. Ze beloofden de ondernemers in de haven een compensatie gelijk aan de winstdaling.

De Rotterdamse havenarbeiders zijn niet verslagen. Ze hebben de staking afgebroken, omdat ze hebben begrepen dat het beter is een nieuwe staking voor te bereiden, dan met steeds minder mensen de strijd voort te zetten. Door de staking voort te zetten, zou er op den duur alleen maar een splitsing onder het personeel ontstaan. Sinds de staking zijn er in de kantines van de Rotterdamse haven dikwijls algemene vergaderingen en zelfs onder werktijd. Bovendien zijn er ook buiten de haven grote bijeenkomsten, waaraan naast de dokwerkers, nog arbeiders uit andere bedrijfstakken, huisvrouwen en werklozen deelnemen. De militante kern van havenarbeiders, die zich rondom het stakingscomité georganiseerd heeft, heeft nu 14 eisen opgesteld, die nog veel verder gaan dan de eisen waarvoor ze gestaakt hadden. Ze dreigen met een nog veel grotere staking in het geval deze eisen door de ondernemers en de vakbonden afgewezen worden. Of ze de meerderheid van de haven reeds achter zich hebben staan, zal de toekomst leren. Momenteel is in ieder geval een radicalisering te verwachten van de vakbonden en van links, die hun invloed bij de arbeiders niet mogen verliezen. Deze organen van het kapitaal hebben onder de jongste gebeurtenissen zwaar geleden. Desalniettemin zijn hun wapens tegen de arbeidersstrijd nog lang niet allemaal opgebruikt ■

10-12-1979, Krespel

- 1) Er bestaat een meer gedetailleerde versie van dit artikel, dat dieper ingaat over de positieve punten maar ook over de moeilijkheden die we gekend hebben. Zie *Internationale Revue*.
- 2) Zie 'Groot aan de nieuwe secties van de IKS!' op onze website
- 3) In verband met deze ontmoeting, zie ons artikel *Een Ontmoeting van internationalistische communisten in Latijns-Amerika* in dit blad
- 4) Zoals wij dat al geïllustreerd hebben in verschillende artikelen die wij recentelijk gepubliceerd hebben over Darwin en het darwinisme.
- 5) De lezer die zich een idee wil vormen van deze overdenkingen verwijzen wij naar de website van J-L. Desalles.

XVIIIe congres van de IKS

Voor de hergroepering van de internationalistische krachten

Eind van de maand mei heeft de IKS haar 18^e internationaal congres gehouden. Zoals wij het tot nu toe altijd gedaan hebben, en zoals dat de traditie is in de arbeidersbeweging, brengen wij bij de lezers van onze pers verslag uit over de voornaamste leringen van dit congres. Deze leringen zijn immers geen interne zaak van onze organisatie maar gaan het geheel van de arbeidersklasse aan, waarvan de IKS een wezenlijk deel uitmaakt.

In de resolutie over de activiteiten van de IKS die door dit congres werd aangenomen staat:

“De versnelling van de historische situatie, ongezien in de geschiedenis van de arbeidersbeweging, wordt gekenmerkt door het samenvloeien van de volgende twee dimensies:

- de uitbreiding van de ernstigste open economische crisis in het bestaan van het kapitalisme, gecombineerd met de verscherping van de inter-imperialistische spanningen en gepaard gaande met een trage maar geleidelijke opkomst in diepgang en in de breedte van de rijping in de schoot van de arbeidersklasse, sinds 2003.

- en de ontwikkeling van een internationalistisch milieu, die bijzonder merkbaar is in de landen van de periferie van het kapitalisme.

Deze versnelling verhoogt nog de politieke verantwoordelijkheid van de IKS, stelt haar hogere eisen in termen van theoretische en politieke analyses en van tussenkomst in de klassenstrijd en naar de zoekende elementen (...).”

De balans die wij kunnen opmaken uit het 18^e internationaal congres van onze organisatie moet zich baseren op het feit of deze laatste in staat is om haar verantwoordelijkheden op te nemen.

Voor een waarlijk ernstige communistische organisatie is het altijd erg netelig om luidkeels te gaan verkondigen dat de ene of andere van haar acties een succes is geweest. En dat om meerdere redenen. In de eerste plaats omdat de capaciteit van een organisatie, die strijdt voor de communistische revolutie, om haar verantwoordelijkheden op te nemen, niet op korte maar op lange termijn wordt afgemeten. Want al zit haar rol permanent verankerd in de historische werkelijkheid van haar tijdperk, toch bestaat deze voor het merendeel niet in het beïnvloeden van de onmiddellijke realiteit, ten minste op grote schaal, maar in het voorbereiden van de toekomstige gebeurtenissen.

Op de tweede plaats, omdat er voor de leden van een organisatie altijd het gevaar bestaat om de ‘zaken mooier voor te stellen dan ze zijn’, om blijk te geven van overdreven toegeeflijkheid aan de zwakheden van een collectief waaraan zij hun toewijding en hun inspanningen wijden en dat zij voortdurend verplicht zijn te verdedigen tegen de aanvallen van de openlijke of bedekte verdedigers van de kapitalistische maatschappij.

Bewust van het gevaar om onszelf illusies te maken en met de nodige voorzichtigheid die daar uit voortvloeit, stellen we niettemin zonder aarzelen dat het 18^e congres van de IKS opgewassen is geweest tegenover de hoger vermelde vereisten en de voorwaarden heeft geschapen opdat wij onze activiteit in die richting zouden kunnen verder zetten.

Wij kunnen hier geen verslag maken van alle elementen die deze bewering kunnen onderbouwen. Wij onderstrepen er slechts de belangrijkste:

- het feit dat het congres zijn werkzaamheden begon met de bekrachtiging van de integratie van twee nieuwe territoriale secties, in de Filippijnen en in Turkije;

- de aanwezigheid van vier groepen uit het proletarisch milieu;

- de houding van openheid naar buiten van onze organisatie die o.a. geïllustreerd wordt door deze aanwezigheid;

- zijn wil om zich scherpzinnig te buigen over moeilijkheden en zwakheden die onze organisatie moet te boven komen;

- de broederlijke en enthousiaste sfeer die er eerste bij de werkzaamheden van het congres. (1)

De integratie van twee nieuwe territoriale secties

Onze pers heeft reeds verslag uitgebracht van de integratie van nieuwe secties van de IKS in de Filippijnen en in Turkije (het was de verantwoordelijkheid van het congres om deze beslissing tot integratie te bekrachtigen die was aangenomen door het centraal orgaan van onze organisatie begin 2009)(2). Bij deze gelegenheid schreven wij: *“De integratie van deze twee nieuwe secties in de schoot van onze organisatie verruimt in een belangrijke mate haar geografische uitbreiding”*. Wij preciseren ook nog twee feiten betreffende deze integraties:

- zij zijn niet het gevolg van een haastige ‘rekrutering’ (zoals dat de gewoonte is bij de troskisten en jammer genoeg zelfs bij sommige groepen uit het proletarische kamp) maar vloeien voort, zoals

dat de praktijk is bij de IKS, uit een heel werk van diepgaande discussies gedurende vele jaren met de kameraden van de EKS in Turkije en met die van Internasyonalismo in de Filippijnen, waarvan verslag werd uitgebracht in onze pers;

- zij ontkrachten de beschuldigingen van ‘eurocentrisme’, die onze organisatie dikwijls werden aangewreven.

De integratie van de twee nieuwe secties is geen frequent feit voor onze organisatie. De laatste integratie gaat terug tot 1995 met de sectie in Zwitserland. Onnodig dus te stellen dat de toetreding van deze twee nieuwe secties (die volgde op de oprichting van een kern in Brazilië in 2007) door het geheel van de militanten van de IKS aangevoeld werd als een zeer belangrijk en positief element. Zij bevestigte tegelijkertijd de analyse die onze organisatie al jarenlang heeft gemaakt over de nieuwe mogelijkheden van de ontwikkeling van het klassebewustzijn die vervat zitten in de huidige historische situatie en de geldigheid van de gevoerde politiek ten overstaan van groepen en elementen die zich richten naar revolutionaire standpunten. En dat des te meer gezien er op het congres afvaardigingen aanwezig waren van vier groepen uit het internationalistische milieu.

De aanwezigheid van internationalistische groepen

In de balans die wij opgemaakt hebben van het vorige congres van de IKS, hebben wij het belang onderstreept dat dit congres verleend had aan de aanwezigheid, voor het eerst in tientallen jaren, van vier groepen van het internationalistische milieu komende uit Brazilië, Korea, de Filippijnen en Turkije. Ditmaal waren er ook vier groepen uit dit milieu. Maar dit betekent helemaal geen ‘stilstand’, aangezien twee van de groepen die de vorige keer aanwezig waren, inmiddels secties van de IKS zijn geworden en dat wij het genoege hadden om twee nieuwe groepen te verwelkomen: een tweede groep komende uit Korea en een groep gebaseerd in Centraal-Amerika (Nicaragua en Costa Rica), LECO (Liga voor de Emancipatie van de Arbeidersklasse), die had deelgenomen aan de ‘Ontmoeting van internationalistische communisten’ (3) die deze lente werd gehouden op initiatief van de IKS en OPOP, de internationalistische groep waarmee onze organisatie sedert verschillende jaren broederlijke en zeer positieve relaties onderhoudt. Andere groepen die deelgenomen hadden aan deze ontmoeting waren eveneens uitgenodigd, maar konden geen delegatie sturen, omdat Europa steeds meer een onbereikbaar fort wordt voor mensen die niet geboren zijn in het selecte kringetje van de ‘rijke landen’.

De aanwezigheid van groepen van het internationalistische milieu vormde een zeer belangrijk element in het succes van het congres en voornamelijk in de sfeer die er eerste bij de discussies. Deze kameraden betoonden zich zeer hartelijk tegenover de militanten van onze organisatie, brachten vragen aan, voornamelijk over de economische crisis en de klassenstrijd, in termen waaraan wij niet gewoon zijn in onze interne debatten, wat alleen maar kon leiden tot het stimuleren van het nadenken van het geheel van onze organisatie.

Tenslotte vormde de aanwezigheid van deze kameraden een bijkomend element in de houding van openheid die de IKS zich tot doel heeft gesteld sedert enkele jaren, een openheid naar andere proletarische groepen maar ook naar elementen die toenadering zoeken tot communistische standpunten. Een openheid ook in onze bekommernissen en overdenkingen, vooral op het gebied van onderzoek en ontdekkingen op wetenschappelijk vlak (4), en dat werd geconcretiseerd door de uitnodiging van een lid uit de wetenschappelijke wereld op een zitting van het congres.

De uitnodiging van een wetenschapper

Om op onze manier het ‘Darwin-jaar’ te vieren en in de schoot van onze organisatie de ontwikkeling te tonen van de belangstelling voor wetenschappelijke vraagstukken, hebben wij aan een onderzoeker, die gespecialiseerd is in het vraagstuk van de evolutie van de taal (de schrijver van een werk getiteld ‘Naar de oorsprong van de taal’), om voor het congres een voorstelling te geven van zijn werkzaamheden, die natuurlijk gebaseerd zijn op een darwinistische benadering. De originele overdenkingen van Jean-Louis Desalles (5) over de taal, de rol ervan in de ontwikkeling van de sociale verhoudingen en de solidariteit bij de menselijke soort hebben een band met de overdenkingen en discussies die gevoerd werden, en worden verder gezet in onze organisatie met betrekking tot de ethiek en de debatcultuur. De uiteenzetting van deze onderzoeker werd gevolgd door een debat dat wij moesten inperken in de tijd, rekening houdend met de eisen van de dagorde, maar dat zich nog uren had kunnen verder zetten, omdat de aangeboorde vraagstukken het merendeel van de deelnemers aan het congres zo hebben aangegrepen.

Wij houden er aan om Jean-Louis Desalles te bedanken die, ook al deelt hij onze politieke ideeën niet, aanvaard heeft om op een zeer

hartelijke wijze een deel van zijn tijd te wijden aan het verrijken van de overdenking in de schoot van onze organisatie. Wij houden er ook aan om het zeer hartelijke en meelevende karakter te begroeten van de antwoorden die hij bracht op de vragen en tegenwerpingen van de militanten van de IKS.

De discussies van het congres

De werkzaamheden van het congres hebben ook de klassieke punten behandeld die tot de taken behoren van een internationaal congres:

- de analyse van de internationale situatie;
- de activiteiten en het leven van onze organisatie.

De resolutie over de internationale situatie vormt een soort synthese van de discussies van het congres betreffende de analyse van de huidige wereldtrends. Natuurlijk kan ze geen verslag uitbrengen van alle aspecten in deze discussies (noch van deze van de voorbereidende rapporten). Ze heeft drie belangrijke doelstellingen:

- begrijpen wat de werkelijke oorzaken zijn en wat er op het spel staat bij de huidige en ongeziene verergering van de economische crisis van het kapitalistische systeem tegenover alle misleidingen, die de verdedigers van dit systeem niet zullen aarzelen op te rakelen;

- begrijpen welke de weerslag zal kunnen zijn op de imperialistische conflicten van het aan de macht komen, in de eerste wereldmacht, van de democraat Barak Obama, die voorgesteld wordt als de aanbrenner van een nieuwe situatie in de conflicten en als een hoop voor hun verzachting;

- perspectieven ontwikkelen voor de klassenstrijd, voornamelijk in de voorwaarden die geschapen zijn door de brutale aanvallen die het proletariaat begint te ondergaan als gevolg van het geweld van de economische crisis.

Over het eerste aspect, het begrijpen van wat er bij de huidige crisis van het kapitalisme op het spel staat, is het van belang om de volgende aspecten te onderstrepen:

“de huidige crisis is de ernstigste die het systeem heeft gekend sinds de grote depressie die begon in 1929. (...) Zelfs als het kapitalistisch systeem niet als een kaartenhuis gaat ineenstorten (...) dan heeft het, gezien het historisch in het slop zit, geen ander perspectief dan het toenemende wegzinken in steeds op grotere schaal terugkerende stuipreukingen waardoor het vandaag wordt aangetaast”. (‘Resolutie over de internationale situatie’ in *International Review* nr.138).

Wat betreft de ‘nieuwe situatie’ die gevormd wordt door de verkiezing van Obama, verwoordt de resolutie heel duidelijk dat:

“... het perspectief dat zich voor de planeet ontvouwt na de verkiezing van Obama aan het hoofd van de eerste wereldmacht, niet fundamenteel verschillend is van de toestand die er tot op heden eerste: verder zetten van de botsingen tussen de eersterangs of tweederangs wereldmachten, een verder duren van de oorlogsbarbarij met steeds tragischere gevolgen (hongersnoden, epidemieën, massale verplaatsingen) voor volkeren die wonen in de betwiste zones”. (Ibidem).

Tenslotte wat betreft het perspectief van de klassenstrijd, probeert de resolutie, net zoals de debatten tijdens het congres, de weerslag in te schatten die deze ondervindt als gevolg van de brutale verergering van de kapitalistische crisis.

“De aanzienlijke verslechtering van de huidige crisis van het kapitalisme betekent natuurlijk een eerste rangelement in de ontwikkeling van de arbeidersstrijd (...) Zo rijpen de omstandigheden voor de ontwikkeling van het idee van de noodzaak aan het omverwerpen van dit systeem op een aanzienlijke wijze in de schoot van het proletariaat. Voor de arbeidersklasse volstaat het echter niet om in te zien dat het systeem in een doodlopend straatje zit, dat het zou moeten plaats maken voor een andere maatschappij, opdat zij in staat zou zijn om zich te richten naar een revolutionair perspectief. Zij moet daarbij ook nog de overtuiging hebben dat een dergelijk perspectief mogelijk is en ook dat zij de kracht heeft om dat te verwezenlijken (...) Opdat de mogelijkheid van de communistische revolutie betekenisvol aan terrein kan winnen bij de arbeidersklasse, is het nodig dat het vertrouwen in eigen kracht groeit. En dat gaat alleen via de ontwikkeling van massale strijd. De enorme aanval die de arbeidersklasse vandaag ondergaat op wereldvlak, zou een objectieve grondslag moeten vormen voor dergelijke strijd”. (Ibidem).

Het congres heeft een positieve balans opgemaakt wat betreft de activiteiten en het leven van de IKS voor de voorbije periode, zelfs al

tieve maatregelen voorstellen om het verloop van de natuurlijke selectie te vergemakkelijken. Hij inspireerde lange tijd en min of meer direct de politiek van sterilisatie van geesteszieken, de praktijk van de doodstraf voor misdadigers, enz. Het eugenisme wordt altijd al beschouwd als een centrale wetenschappelijke borg bij fascistische en nazi-ideologieën, zelfs al waren er bij Spencer al elementen aanwezig om racistische visies uit te werken die leidden tot de hiërarchisering van de rassen. Vanaf de 19^e eeuw werden de werken van Spencer gebruikt voor het aantonen van de biologische gronden van de technologische en culturele achterstand van de zogenaamde 'wilde' volkeren. Zo werd op wetenschappelijke wijze de koloniale politiek gerechtvaardigd door haar een morele karakteristiek te verlenen van beschaving, terwijl deze fundamenteel noodzakelijk was geworden door het samentrekken van de lokale markten.

Nochtans maakte het eugenisme het mogelijk om een bijkomende stap te zetten in het in overweging nemen van het elimineren van massa's individuen die ongeschikt geacht werden en dus potentieel de vooruitgang van de maatschappij zouden kunnen vertragen. Alexis Carrel zou in 1935 zelfs overwegen, en zelfs tot in de details het inrichten van instellingen beschrijven waar het van de veralgemeende euthanasie zou uitvoeren.

Om die reden mag men het Sociaal-darwinisme niet louter zien vanuit de theoretische en wetenschappelijke hoek. Deze gedachte-stroming moet eerst en vooral geplaatst worden in een historische context, die moet ingeschat worden en die het probeerde te begeleiden en te rechtvaardigen. De invloed van de periode is fundamenteel om te begrijpen hoe deze stroming zich heeft ontwikkeld net zoals het belangrijk is om, ook al zijn de antwoorden die het aanbrengt globaal fout, dan vormen de vragen die het stelt nog altijd de kern van wat de mens moet begrijpen over zijn eigen sociale ontwikkeling.

De wetenschappelijke theoretisering van de oploei van het kapitalisme

Wanneer Darwin 'Over het Ontstaan van Soorten' publiceerde, bevond Engeland zich in de Victoriaanse periode en had de Europese bourgeoisie zich in de macht geïnstalleerd, bereid om de wereld te veroveren. De maatschappij wemelde van voorbeelden van 'self-made men', mensen die van niks vertrokken waren en die, gedreven door de opkomst van het industriële kapitalisme, aan het hoofd stonden van welvarende bedrijven. Toentertijd werd de heersende klasse doorkruist door radicale stromingen die de erfelijke voorrechten in twijfel trokken, omdat die een rem waren op de nieuwe vormen van ontwikkeling, aangedragen door het kapitalisme. Spencer frequenteerde dit milieu van 'dissidenten', die stevig verankerd zaten in het anti-socialisme. (4) Hij ziet in de bittere ellende van de Engelse arbeidersklasse, slechts de voorlopige stigma's van een

maatschappij in wording, die zich onder het effect van de bevolkings-explosie, uiteindelijk zou reorganiseren, en zo een factor vormen van vooruitgang. Voor hem is de vooruitgang onvermijdelijk, aangezien de mensen zich zouden aanpassen aan de evolutie van de maatschappij als gevolg van het feit dat men ze vrij laat.

Deze euforie werd door bijna de ganse bourgeoisie gedeeld. Daarbij voegde zich nog een sterk gevoel van te behoren tot een natie die haar opbouw voltooide en die misschien versterkt werd door de militaire gebeurtenissen zoals in Frankrijk als gevolg van de nederlaag tegen Pruisen. De ontwikkeling van de klassenstrijd die gepaard ging met ontwikkeling van het kapitalisme, zette de bourgeoisie er toe aan om een ander begrip te ontwikkelen van de sociale solidariteit, gegrond op de gegevens waarvan zij hoopte dat ze onloochenbaar waren.

Dit alles vormde de vruchtbare grond voor de theoretisering van de opbloei van het kapitalisme en zijn onmiddellijke gevolgen: de proletarisering in het zweet, de kolonialisering in het bloed, de concurrentie in de modder.

Dat was de fundamentele karaktertrek van het sociaal-darwinisme want vanuit het wetenschappelijk gezichtspunt bracht het geen enkel correct antwoord op de fundamentele vragen die het behandelde.

Een ideologische borg zonder wetenschappelijke grondslag

Nooit is de wetenschap er in geslaagd, om zelfs met de beste wil, de basishypothesen van het sociaal-darwinisme te bewijzen.

De naam alleen al van deze beweging klopt niet. Darwin is niet de vader van het eugenisme, noch van het economisch liberalisme, noch van de koloniale expansie, noch van het wetenschappelijk racisme. Darwin is evenmin een Malthusiaan. Meer nog, hij is het, die als één van de eersten de meest ontwikkelde tegenargumenten ontwikkelt tegen de theorieën van Spencer en Galton.

Nadat hij zijn visie op de ontwikkeling en de evolutie van de organismes had uiteengezet in 'Over het Ontstaan van Soorten', boog Darwin zich twaalf jaar later over de mechanismen die aan het werk zijn bij zijn eigen soort, de mens. Bij het publiceren van 'De afstamming van de mens' in 1871, gaat hij parallel alles tegenspreken van wat het sociaal-darwinisme aan het opbouwen was. Voor Darwin is de mens wel degelijk het product van de evolutie en situeert zich dus wel in het kader van de natuurlijke selectie. Maar bij de mens gaat dit proces van de strijd voor het overleven niet via de eliminatie van de zwakken: "Wij beschaafde mensen in tegendeel, doen al het mogelijke om het proces van eliminatie af te remmen; wij bouwen asielen voor idioten, de gebrekkigen en de zieken; wij maken wetten voor de armen; en onze dokters ontwikkelen hun bekwaamheid om het leven van iedereen te behouden tot op het laatste moment.

Er is alle reden toe om te geloven dat de vaccinatie het leven gered heeft van duizenden individuen die, omwille van hun zwakke gestel, vroeger zouden bezwijken zijn aan de mazelen. Zo planten de zwakke leden van de beschaafde maatschappijen hun aard voort' (5).

Door het beginsel van de evolutie ontrekt de mens zich zo aan het mechanisme van de natuurlijke selectie door zich te plaatsen boven de concurrentiestrijd voor het bestaan. Alles wat bijdraagt tot het begunstigen van het bschavingsproces, te weten de morele kwaliteiten, de opvoeding, de cultuur, de religie... wat Darwin de 'sociale instincten' noemt. Op die manier stelt hij de visie van Spencer in vraag van het overwicht van het aangeborene op het verworvene, van de aard op de cultuur. Voor de beschaving, op het sociale vlak dus, werkt de natuurlijke selectie niet meer op het vlak van de organismen. Ze leidt in tegendeel wel tot het selecteren van sociale gedragingen die zich opwerpen tegen de natuurlijke selectie. Dit wordt duidelijk aangetoond door Patrick Tort in zijn theorie over het 'omgekeerde effect van de evolutie' (6).

Terwijl het sociaal-darwinisme in de evolutie van de menselijke maatschappij niets anders ziet dan het resultaat van een selectie van de meest geschikte individuen, ziet Darwin daarentegen daarin de groeiende reproductie van sociale instincten zoals het altruïsme, de solidariteit, de sympathie, enz. De eerste opvatting stelt het kapitalisme als het meest geschikte kader voor de 'sociale vooruitgang', terwijl de tweede met kracht aantoonde dat de economische wetten van het kapitalisme, gebaseerd op de concurrentie, de menselijke soort beletten om volop haar sociale instincten te ontwikkelen.

Door deze laatste historische hindernis op te ruimen, met het elimineren van het kapitalisme, zal de mensheid een maatschappij kunnen opbouwen waar haar sociale instincten zich volop kunnen ontplooiën en de mensheid op hunc beurt zullen leiden tot haar vervulling ■

GD

1) Dit artikel maakt gebruik van citaten en pistes uit verschillende artikels en teksten, waarvan het een hele klus zou worden om er systematisch naar te verwijzen. Ze worden hier door elkaar vermeld:

- Wikipedia (FR, voornamelijk de artikelen gewijd aan het sociaal-darwinisme, Herbert Spencer en Francis Galton).

- Dictionnaire de Sociologie, Le Robert / Seuil, 1999 (artikel 'Darwinisme social');

- Brian Holmes, 'Herbert Spencer', Perspectives, vol XXIV, n°3/4, 1994;

- Patrick Tort, 'Darwin et le darwinisme', Que sais-je?, PUF;

- Pierre-Henri Gouyon, Jacques Arnould, Jean-Pierre Henry, 'Les avatars du gène, la théorie néo-darwinienne de l'évolution', Berlin, 1997

2) Dictionnaire du darwinisme et de l'évolution, PUF, blz. 1008-1009.

3) In 'Anarchisme en Socialisme'.

4) "Hoe erg ik ook de oorlog haat, ik haat het socialisme even erg, onder al zijn vormen", geciteerd door Duncan, 'Het leven en de brieven van Herbert Spencer', 1908.

5) Charles Darwin, 'De afstamming van de mens', 1871.

6) Zie ons artikel over het laatste boek van Patrick Tort : 'Het Darwin effect'.

Ontmoetings- en discussiedag in Antwerpen

Eind augustus werd er in België voor de derde keer op rij een 'ontmoetings- en discussiedag met de IKS' georganiseerd in Antwerpen rond twee thema's die werden uitgekozen door de deelnemers. Een eerste sessie handelde, ter gelegenheid van het Darwinjaar, over het thema 'Darwinisme en Marxisme' en een tweede over 'Hoe en waarom organiseert de arbeidersklasse zich?'

Deze dag bracht deelnemers van alle leeftijden bijeen en kenmerkte zich vooral door een actieve deelname van alle aanwezigen, door geanimeerde discussies die ieder's wil liet zien om de aangesneden vraagstukken te begrijpen en te verdiepen. En dit alles in een hartelijke en warme sfeer, niet alleen tijdens de discussies maar ook tijdens de pauzes, in het bijzonder tijdens de BBQ die deze dag afslot en voor velen een gelegenheid was om de discussies verder te zetten, of om beter met elkaar kennis te maken en ideeën uit te wisselen.

Deze dag was helemaal geen geïsoleerd evenement maar kadert volledig in een internationale dynamiek:

- gelijkaardige ontmoetingen vonden plaats in Frankrijk (Marseille, Parijs), Italië (Napels), Groot-Brittannië (Londen), de Verenigde Staten (New York), enz...

- overal ter wereld ontstaan discussiekringen en groepen die op zoek zijn naar politieke verheldering (van Duitsland tot Brazilië, van Nicaragua tot Zuid-Korea of Japan);

- er was een conferentie van internationalistische groepen in Latijns-Amerika.

Hoe kan men een dergelijke internationale dynamiek verklaren?

Deze komt vooral voort uit twee fundamentele noden:

- een nood om te begrijpen: de evolutie van de wereld leidt tot het nadenken over de oorzaken van zijn achteruitgang (ecologische rampen, economische crisis, werkloosheid, ellende, afwezigheid van economische en sociale perspectieven, oorlogen, slachtpartijen, hongersnoden, ...) want zonder diagnose kan er geen afdoende remedie gevonden worden...;

- een nood om iets te doen: hoe te werk gaan om de ramp die zich aankondigt te beletten, om een alternatief voor te stellen voor deze wegwijnende maatschappij? Welke zijn de krachten die dit alternatief kunnen verwezenlijken? Hoe zich organiseren en een krachtsverhouding uitbouwen die in ons voordeel uitdraait.

Moelijke vraagstukken maar die van kapitaal belang zijn om stercle acties te vermijden, die enkel kunnen uitlopen op uitputting en ontmoediging.

De antwoorden op die vragen kunnen wij enkel samen vinden en niet ieder in zijn hoekje via het individualisme, het 'ieder voor zich' dat deze maatschappij ons wil opdringen. Collectief nadenken en lessen trekken uit ervaringen in het verleden, uit talrijke inspanningen en theoretische bijdragen die er geleverd werden (want wij zijn bijlange niet de eersten die deze antwoorden zoeken). En dit is slechts mogelijk wanneer er ruimte geschapen wordt voor deze politieke overdenking. Een dergelijke ruimte schepent betekent:

- zo veel mogelijk op zoek gaan naar vraagstukken die leven door een zo groot mogelijke waaier van onderwerpen aan te snijden;

- iedereen kan zonder verplichting deelnemen en bijdragen volgens eigen kunnen en belangstelling;

- alle deelnemers moeten volop de kans krijgen om samen vrijelijk te discussiëren, in een open en broederlijke sfeer waarbij iedereen zonder vrees zijn/haar vragen moet kunnen op tafel gooien, maar ook zijn/haar twijfels en zo bijdragen tot het debat op een bewuste en collectieve manier;

- bovendien is die ruimte slechts een schakel in een ketting, een moment in het proces van de overdenking en moet ze opgevat worden als een continuïteit zowel historisch als internationaal.

Om die reden neemt de IKS het initiatief om deze ontmoetings- en discussiedagen actief te organiseren en er aan deel te nemen, zoals dat nu het geval was in Antwerpen. In een volgend nummer van Internationalisme zullen wij de gelegenheid hebben om terug te komen op de bijdragen aan deze dag.

Natuurlijk volstaat één enkele discussiedag niet om alle gestelde vragen te beantwoorden. Omdat nog vele andere vragen, die door de uitgenodigden werden opgeworpen, niet aan bod kwamen. Omdat de wereldsituatie het vraagstuk stelt van de toekomst van de kapitalistische maatschappij, is het nodig om het debat verder te zetten. Met dit doel voor ogen, en naast onze regelmatige discussiebijeenkomsten en publieke bijeenkomsten, wordt er nog een ander ontmoetingsmoment georganiseerd door de IKS, dat zal doorgaan in Rijsel (Frankrijk) in de maand oktober. De discussies en vragen van de zomerdag in Antwerpen kunnen dan terug opgenomen worden ■

DM / 08.09.09

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Wereldrevolutie + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.

Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5 euro
vorige jaargangen: 0,50 euro

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energie en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bestaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dank zij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Wij zien uw bijdragen gaarne tegemoet op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of tijdens een van onze tussenkomsten.

STEUNFONDS

Militante verkoop 1 meiaciviteit 'Doorbraak' te Nijmegen (01.05)	1,20
Tafel Marxisme Festival te Amsterdam (21.04)	0,70
Publieke bijeenkomst te Amsterdam (13.06)	17,00
Zaterdag IKS-contacten (Wereldrevolutie-Internationalisme) te Antwerpen (29.08)	489,9
(verrekenend bij steun Internationalisme)	

TOTAAL DEZE PERIODE	18,90
ALGEMEEN TOTAAL 2009	71,90

	Engels/Spaans/Frans	Nederlands
 3 EURO Internationale Revue 138	De mythe van de Groene Economie Bangla Desh, China, Spanje, Groot-Brittannië... De arbeidersklasse weigert de fataliteit van de crisis Darwinisme en Marxisme (deel II) (Anton Pannekoek) 18 ^e Congres van de IKS Naar een hergroepering van internationalistische krachten Resolutie over de internationale situatie Intern debat bij de IKS (IV) De oorzaken van de economische welvaart na de Tweede Wereldoorlog	nr. 21 Griekenland: De opstand van de jeugd bevestigd de ontwikkeling van de klassenstrijd Intern debat van de IKS: Oriëntatietekst over Marxisme en ethiek (Deel I) (juni 2004) Intern debat van de IKS: Oriëntatietekst over Marxisme en ethiek (Deel II) (juni 2004) Darwinisme en Marxisme (Anton Pannekoek) Deel I nr. 22 Darwinisme en Marxisme (Anton Pannekoek) Deel II
	3e kwartaal 2009 21 2009	

PUBLIEKE BIJeenKOMSTEN

PERSPECTIEVEN EN HINDERNISSEN VOOR DE ONTWIKKELING VAN DE ARBEIDERSSTRIJD

■ te Amsterdam : zaterdag 3 oktober, 14u, HTIB, 1e Weteringplantsoen 2c, 1094 SJ Amsterdam

ONDERWERP NOG TE BEPALEN

■ te Antwerpen : zaterdag 14 november, 15u, Huis van de Sport, Boomgaardstraat 22, 2600 Berchem

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: nl.internationalism.org

PERMANENTIES * ANDERE ACTIVITEITEN

■ te Rijsel (Lille): discussie en ontmoetingsdag zaterdag 17 en zondag 18 oktober met debatten over verschillende onderwerpen, uitgebreide leestafel (contacteer ons) (vertaling is voorzien)

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA

Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

COMMUNIST
INTERNATIONALIST

(in Hindi)

POB 25, NIT,
Faridabad 121 00,
Haryana, INDIA

INTERNACIONALISMO

venezuela@internationalism.org

INTERNATIONALISM

320 7th Ave. #211
Brooklyn, NY 11215, USA

INTERNATIONALISME

PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen,
België

INTERNATIONELL

REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

REVOLUCION MUNDIAL

Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600

Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION
INTERNATIONALE

Mail Boxes 153
rue Damrémont, 108 - 75018 Paris,
Frankrijk

RIVOLUZIONE
INTERNAZIONALE

CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339, 2800 AH GOUDA,
Nederland

WELTREVOLUTION

Postfach 410308, 50863 Köln 41,
Duitsland

WELTREVOLUTION

Postfach 2216, CH-8026 Zürich,
Zwitserland

WORLD REVOLUTION

BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot Brittannië

WORLD REVOLUTION
(Australië)

oz@internationalism.org

Wegens de politieke omstandigheden in Venezuela is de postbus gesloten. Stuur de post naar het adres in Spanje of per e-mail aan venezuela@internationalism.org.

Eveneens is het postadres in Australië tijdelijk opgeschort. Stuur de post naar het adres in Groot-Brittannië of per e-mail aan oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

De publicaties kunnen bekomen worden op onze open bijeenkomsten en permanenties, in een aantal boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda (+1 EUR per brochure verzendkosten)

- Platform en Manifest vande IKS 2,50
- Krisis en verval van het kapitalisme 3,25
- Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital 4,50
- La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme 3,00
- Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) 2,50
- Tekstbundel: ecologie en kapitalisme 2,00

- De Britse Kommunistische Linkerzijde (eng) 7,00
- De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) 6,00
- De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (fr / eng) 12,50
- De Russische Kommunistische Linkerzijde (eng) 10,00
- De Hollandse-Duitse Kommunistische Linkerzijde (fr / en) 24,00

- De vakbonden tegen de arbeidersklasse 1,50
- De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar kommunisme (fr / en) 2,00
- Natie of klasse? 1,85
- Organisations communistes et conscience de classe 1,85
- Tekstbundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen

• "Groene Waterman" Wolstraat 7
• "Dierckxkens" Melmarkt
• "De Koerant" Statiesstraat 157 Berchem

Amsterdam

• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

Utrecht

• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

